

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Městský úřad v Dobříši**, se sídlem Mírové náměstí 119, 263 08 Dobříš, zastoupený JUDr. Evou Dundáčkovou, advokátkou se sídlem nám. T. G. Masaryka 2, 261 01 Příbram I, o žalobě na ochranu proti nečinnosti v řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla vedené u žalovaného pod čj. MDOB/18388/2011/VLČ,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke Krajskému soudu v Praze, domáhá, aby soud žalovanému přikázal vydat bezodkladně rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla vedené pod čj. MDOB/18388/2011/VLČ.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 1. 9. 2010 podal žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla podle § 34 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“). Tuto žádost doložil všemi potřebnými doklady. Žalovaný až po uplynutí třicetidenní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci rozhodnutím ze dne 14. 10. 2010 řízení přerušil „*do doby skončení řízení o předběžné otázce, které probíhá před orgány činnými v trestním řízení v Příbrami*“. V rámci tohoto trestního řízení bylo zjištěno, že do vozidla žalobce nebyl proveden úmyslný zásah. Naopak bylo zjištěno, že na druhém vozidle byly jeho identifikační údaje pozmeněny. Dne 20. 7. 2011 proto dala Policie ČR podnět k vyřazení tohoto druhého vozidla z registru. Toho dne odpadl důvod pro přerušování řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, neboť nelze očekávat, že by následný

průběh trestního řízení osvětlil další skutečnosti podstatné pro správní orgán rozhodující o žádosti. Žádosti žalobce o pokračování řízení však žalovaný nevyhověl a uvedl, že vozidlo se

shodným VIN je stále evidováno v Centrálním registru vozidel. Dne 7. 9. 2011 podal žalobce návrh na provedení opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není nečinný. Řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla přerušil, neboť rozhodnutí ve věci samé závisí na vyřešení otázky, již nepřísluší rozhodovat žalovanému a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Žalovaný je přesvědčen, že tímto postupem nijak nepochybil, neboť postup nastíněný žalobcem v odvolání proti usnesení o přerušení řízení, tedy zaregistrovat obě vozidla a následně rozhodnout o výmazu jednoho z nich, není proveditelný z důvodu technického řešení používané databáze, do které nelze zapsat technickou způsobilost vozidla, je-li již pod stejným VIN zapsáno vozidlo jiné. Žalovaný má za to, že řízení přerušil i ve stanovené lhůtě podle § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to s ohledem na náročnost prováděného dokazování.

Žalovaný dále uvedl, že podal na základě odborného vyjádření Policie ČR dne 13. 6. 2011 podnět Městskému úřadu Příbram k zahájení řízení o platnosti registrace druhého vozidla. K tomuto řízení není žalovaný věcně ani místně příslušný. Žalovaný je pouze informován o tom, že Městský úřad Příbram dne 1. 8. 2011 podal Ministerstvu dopravy žádost o úpravu údajů v Centrálním registru vozidel. Žalovaný provádí v pravidelných týdenních intervalech kontrolu, zda Ministerstvo dopravy ČR provedlo výmaz druhého vozidla. Fakt, že Městský úřad Příbram podal žádost o výmaz vozidla z Centrálního registru vozidel až dne 1. 8. 2001 a že Ministerstvo dopravy o žádosti dosud nerozhodlo, nelze přičítat k tíži žalovaného.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 1. 9. 2010 na příslušném formuláři žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla doplněnou o kopii německého technického průkazu vozidla, z něž vyplývala skutečnost, že vozidlo bylo v Německu dne 12. 8. 2010 odhlášeno z provozu, a o kopii kupní smlouvy, z níž vyplynulo, že žalobce vozidlo zakoupil od osoby, na niž bylo naposledy podle technického průkazu v Německu vozidlo zapsáno (první majitelka vozu). Řízení o žádosti žalovaný vedl pod sp. zn. MDOB/4337/2010/OSA. Z technického protokolu vyhotoveného téhož dne pověřenou stanicí technické kontroly pod čj. MDOB-11212-190 dále vyplynulo, že vozidlo plní požadavky zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, neboť z výrobního štítku byla zjištěna globální homologace daného typu vozidla a prohlídkou nebyly zjištěny konstrukční změny od původního schválení, závady ani nesoulad s požadavky právních předpisů. V závěru přílohy k technickému protokolu je rukou uveden text „Schválena TZ“ doplněný razítkem žalovaného a podpisem úřední osoby.

Dne 14. 10. 2010 žalovaný vydal usnesení, jímž přerušil řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla „do doby skončení řízení o předběžné otázce, které probíhá před orgány činnými v trestním řízení v Příbrami.“ Co konkrétně je touto předběžnou otázkou (zda otázka, zda při registraci v roce 2005 byl spáchán trestný čin, popř. kým, či otázka, kterému vozidlu přísluší příslušný VIN, nebo jiná otázka) však ani z odůvodnění usnesení nelze vyčíst. Toto usnesení potvrdil i odvolací orgán se závěrem, podle kterého dal-li správní orgán podnět orgánům činným v trestním řízení podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu, musel přerušit řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1 správního řádu do doby ukončení úkonů v

trestním řízení. Ani odvolací orgán nespecifikoval předběžnou otázku ani důvod, proč probíhající trestní řízení brání správnímu orgánu pokračovat v řízení.

Dne 9. 5. 2011 Policie ČR doručila žalovanému dokumentaci z vyšetřování, z níž jednoznačně vyplynulo, že příslušný VIN přísluší k vozidlu žalobce.

Protože současný provozovatel vozidla s padělaným VIN bydlí v obvodu Městského úřadu v Příbrami, zaslal mu vyšetřující orgán policie dne 20. 7. 2011 podnět k trvalému vyřazení vozidla z registru silničních vozidel, který doplnil odborným vyjádřením, z něž vyplynulo, že VIN vozidla zaregistrovaného v roce 2005 byl pozměněn. Městský úřad Příbram požádal dne 1. 8. 2011 o vyřazení vozidla z centrálního registru vozidel Ministerstvo dopravy.

Žalobce podal dne 7. 9. 2011 návrh na provedení opatření proti nečinnosti ve věci řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla u nadřízeného správního orgánu, který však návrhu nevyhověl, neboť konstatoval, že nečinným je Ministerstvo dopravy, z jehož strany mu bylo telefonicky sděleno, že do doby uzavření trestního řízení nebude v Centrálním registru vozidel proveden výmaz vozidla.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je opožděná.

Pro přehlednost je třeba na úvod uvést, že proces přihlášení použitého vozidla jednotlivě dovezeného ze zahraničí je zákonem o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích upraven jako dvoufázový. V první fázi musí být dovezené vozidlo podrobeno zkoumání, které má ověřit technickou způsobilost daného typu vozidla k provozu na pozemních komunikacích v České republice a skutečnost, zda zahraniční doklady se vztahují skutečně ke zkoumanému vozidlu (tzv. evidenční kontrola). Tento proces je upraven v ustanoveních § 34 a § 35 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a jeho výsledkem je vydání rozhodnutí o technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla a přidělení (částečně nevyplněného) technického průkazu.

Pokud v první fázi vozidlo uspěje, může nastoupit fáze druhá (upravená v § 6 až 7 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích), v níž se prověřuje (stejně jako u tuzemských vozidel) technickou prohlídkou a měřením emisí technický stav tohoto konkrétního vozidla. Dále je třeba předložit doklad o uzavření pojistky na odpovědnost za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla a protokol o provedené evidenční kontrole. Pokud vozidlo uspěje i v této fázi, dojde k vlastní registraci vozidla, přidělení registrační značky, vyplnění technického průkazu a odejmutí původních zahraničních dokladů k vozidlu. Namísto vydání správního rozhodnutí zde zákon výslovně připouští vydání osvědčení – osvědčení o registraci.

Z tvrzení žalobce plyne, že řízení, v němž je žalovaný nečinný, bylo zahájeno dne 1. 9. 2010 podáním žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla. Tato skutečnost plyne i ze správního spisu. Vedle toho je ze správního spisu zřejmé, že žalobce podal dne 1. 9. 2010 na příslušném formuláři i přihlášku k registraci vozidla do registru silničních vozidel (přihláška, ačkoliv zařazena ve správním spise, neobsahuje žádné záznamy, popř. podací razítko správního orgánu). Ochrany proti nečinnosti v tomto správním řízení se však žalobce

žalobou nedomáhá. Soud se proto zaměřil toliko na posouzení nečinnosti v řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Podle odst. 2 citovaného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 35 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne o žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla nejpozději ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení písemné žádosti doložené předepsanými doklady.

Podle § 85 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích v řízení ve věcech upravených tímto zákonem se postupuje podle správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Z těchto ustanovení je zřejmé, že speciálně stanovená lhůta 30 dnů vylučuje zcela užití obecné právní úpravy, tj. i dobrodiní plynoucí z § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu v podobě možnosti rozhodnout v prodloužené lhůtě 60 dnů ve zvlášť složitých případech. Takovou úpravu by musel obsahovat sám zvláštní zákon, jako je tomu např. v jiných právních předpisech [srov. např. 115 odst. 10 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)].

Žalovaný proto byl povinen o žádosti žalobce o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od podání žádosti a nemohl se dovolávat prodloužené šedesátidenní lhůty podle správního řádu, neboť ta se na řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla nevztahuje.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že v souzené věci lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí uplynula po 30 dnech od podání žádosti, tj. dne 1. 10. 2010. Jelikož žalovaný v této lhůtě v řízení neučinil žádný úkon, který by lhůtu pro vydání rozhodnutí stavěl (zejm. nepřerušoval řízení, apod.), je třeba vycházet z toho, že toto datum je určující pro počítání lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Přerušoval-li žalovaný řízení až poté, nemůže již tato skutečnost mít vliv na posouzení zachování lhůty k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, byť daným postupem žalovaného mohl žalobce být ovlivněn ve svých úvahách o podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Přerušením správního řízení však lze stavět toliko lhůtu pro vydání správního rozhodnutí, nikoli již lhůtu pro podání žaloby.

Žalobu proto v souzené věci bylo možno podat do 1. 10. 2011. Jelikož byla žaloba podána až 14. 10. 2011, je opožděná. Zmeškání lhůty pro podání žaloby, která je lhůtou prekluzní, nelze pominout.

Krajský soud proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděnou odmítl.

Jakkoli to již plyne ze samotného posouzení včasnosti žaloby, považuje krajský soud za nezbytné zdůraznit, že o žádosti žalobce o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, mělo být již rozhodnuto. Žalovaný mohl toto řízení přerušit, avšak pouze do okamžiku, než se potvrdí pravost VIN přihlašovaného vozidla. V dané fázi je z tohoto hlediska třeba pouze potvrdit, že VIN uvedený v zahraničních dokladech vozidla odpovídá VIN vyznačenému na vozidle. Toto zkoumání zahrnuje pouze zjišťování, zda VIN vyznačený na vozidle je originální, tj. zda není pozměněn nebo přenesen z jiného vozidla apod. Za tím účelem však již není významné odsouzení případného pachatele trestného činu. Proto usnesení o přerušení řízení (nutno podotknout že nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost) ztratilo význam ve chvíli, kdy měl správní orgán z trestního řízení dostatek podkladů pro určení pravosti přihlašovaného vozidla.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 soudního řádu správního tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dále rozhodl, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek v částce 2000 Kč (§ 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Soudní poplatek bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, v oudem stanovené lhůtě.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 11. dubna 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Nicola Švecová